Оця рука, жива й гаряча, здатна
До стиску дужого, якби схолола
В безмовності могили крижаній,
Ввижалася б щодня тобі й проймала
Тебе; морозом уночі — й ти б радо
Всю серця кров дала, щоб знов червоне
У мене в жилах потекло життя
І заспокоїлось твоє сумління.
Дивися ж — ось вона, я простягаю
Її до тебе.